

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 27Csp/237/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117223201
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Maláriková
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2018:2117223201.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Miroslavou Malárikovou v právnej veci žalobkyne: Z. D., nar. X.X.XXXX, bytom M. T. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., IČO: 47 256 907, so sídlom Legionárska 5, Trenčín, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie 1.593,28 € s príslušenstvom a o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,- €, takto

rozhodol:

- I. Súd konanie zastavuje v časti istiny 336,10 €.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.257,18 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 300,- € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- IV. Súd žalobkyni priznáva nárok voči žalovanému na náhradu trov konania o vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu 58 %.
- V. Súd žalobkyni priznáva nárok voči žalovanému na náhradu trov konania o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Dňa 14.12.2017 bola tunajšiemu súdu doručená žaloba o zaplatenie sumy 1.593,28 € z titulu bezdôvodného obohatenia a primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,- € a náhrady trov konania. Žalobu žalobkyňa odôvodnila tým, že uzatvorila so žalovaným úverovú zmluvu dňa 29.4.2013, na základe ktorej jej žalovaný poskytol sumu 780,- € a z titulu úveru žalovanému zaplatil 2.261,01 € a sumu 112,27 € z titulu Dohody o poskytnutí služby. Nakoľko úverová zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, žalovaný sa na jej úkor obohatil vo výške 1.593,28 €. Žalobkyňa podpísala žiadosť o poskytnutie úveru a podpísal ju i žalovaný, pričom jedna časť žiadosti nebola žalovanou vyplnená. Následne jej bolo doručené oznámenie žalovaného, ktoré žalobkyňa nepodpísala. Žalobkyňa teda neuzatvorila riadnu písomnú úverovú zmluvu. Okrem toho namietla, že úverová zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a ani dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru. Navyše obsahuje úrokovú sadzbu 70,01% ročne, ktorá prevyšuje podstatne odplatu obvyklú na finančnom trhu, ktorá bola v tom čase 12,95%. Ďalej namietla i neplatnosť zmluvy v časti obsahujúcej Dohodu o poskytovaní služieb. Nakoľko nebola individuálne dojednaná, žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť službu, ktorú nedostala a vôbec dostať nemusí. Navyše jej poskytnutie je podmienené splnením ďalších podmienok. Nemajetkovú ujmu si uplatnila z dôvodu, že žalovaný porušil jej práva ako spotrebiteľa a s ohľadom na výrazný zásah do jej práv a na neprimerané praktiky, ktoré používal žalovaný

pri vymáhaní úveru. Neustále výzvy a navyšovanie dlžnej sumy nepriaznivo pôsobilo na zdravotný a psychický stav žalobkyne.

2. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že zmluva je uzatvorená platne. Údaj o RPMN sa objektívne nedá dohodnúť, pretože v čase podania žiadosti nie je známy dátum prvého čerpania, ktorý je známy v čase uzatvorenia zmluvy a ktorý je jedným z údajov potrebných na výpočet RPMN. Dátum splatnosti prvej splátky a termín konečnej splatnosti sú uvedené v Oznámení, revolvingová zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú. V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok, a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom žalovaný nevidí žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezbavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu. K neplatnosti Dohody o poskytnutí služby uviedol, že dohoda nebola podmienkou a ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa ju nemusela uzatvoriť a ani netvrdila a nepreukazovala opak. Dohoda bola osobitne podpisovaná. A teda je individuálne dojednaná v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V časti uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že žalobca neuniesol ani v minimálnom rozsahu dôkazné bremeno svojho tvrdenia. Poprel, že by existoval dôvod na vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. Žalobkyňa v podaní zo dňa 17.4.2018 zotrvala na argumentácii uvedenej v žalobe. Poukázala na to, že zmluva neobsahuje počet, výšku a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov. Oznámenie veriteľa nie je zmluvou a ani jej súčasťou, pretože zmenené údaje v oznámení žalobkyňa neakceptovala, nepodpísala. Dohodu o poskytnutí služby vyhlásili súdy za neprijateľnú napr. Okresný súd Prešov č.k. 10C/291/2014 zo dňa 5.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 15Co/70/2015 zo dňa 27.5.2015. K primeranému zadosťučineniu uviedol, že nie je potrebné preukazovať reálnu ujmu, postačí v zmysle platných predpisov preukázať porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. tým, kto za porušenie zodpovedá.

4. Žalovaný v podaní zo dňa 14.5.2018 zotrval na svojej argumentácii. Uviedol, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Uvedené závery potvrdzuje aj odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018. Podľa žalovaného požiadavka na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru nie je požiadavkou na presnú dátumovú špecifikáciu. Oznámenie veriteľa má len informatívnu povahu.

5. Podľa § 144 z.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

6. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa zobrala žalobu čiastočne späť pred predbežným prejednaním sporu, súd v zmysle citovaných ustanovení konanie zastavil tak ako je uvedené v ods. I. výroku rozsudku.

Predmetom konania zostala istina vo výške 1.257,18 € primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- €.

7. Dňa 20.8.2018 doručila žalobkyňa do spisu čiastočnú späťvzatie žaloby vo výške 336,10 €, nakoľko žalobkyňa zaplatila sumu 1.924,91 € a po započítaní odplaty z dohody o poskytovaní služieb jej žalobca na účet zaslal z titulu úveru sumu 667,73 €. Žalovaný sa teda na jej účet obohatil vo výške 1.257,18 €.

8. Súd pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, ktorý sa ospravedlnil a požiadal o konanie v svojej neprítomnosti. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, oboznámením sa so žalobou, písomnými vyjadreniami strán sporu a listinnými dôkazmi, ktoré predložili strany sporu do spisu špecifikovanými nižšie a zistil nasledovný skutkový stav.

9. Žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli dňa 29.4.2013 Zmluvu o úvere/revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 780,- €, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42-och mesačných splátkach (vrátane úrokov) vo výške 41,79 €. Ročná percentuálna miera nákladov úveru bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN za úver vo výške 70,01 % a v časti 6. ako RPMN za úver vo výške 67,06 %. Priemerná RPMN za úver bola uvedená vo výške 47,29 %. V rámci zmluvy pod bodom 8.1. až 8.6. bola tiež obsiahnutá Dohoda o poskytnutí služby zo dňa 29.04.2013, ktorou sa žalovaný zaviazal ako veriteľ poskytnúť žalobkyňi ako dlžníkovi na jej žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru pri splnení nižšie uvedených podmienok a záväzkov dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu vo výške 112,27 € za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti splátok.

10. V oznámení veriteľa zo dňa 29.4.2013 súd zistil, že prvá splátka úveru bola splatná 14.6.2013 a posledná 14.11.2016, RPMN úveru bolo 67,06 €.

11. Žalobkyňi bol zo strany žalovaného poskytnutý úver vo výške 780,- €, pričom došlo k započítaniu pohľadávky veriteľa vo výške 112,27 €, z ktorého dôvodu bola žalobkyňi vyplatená suma 667,73 €. Žalobkyňa žalovanému zaplatila celkom sumu 1.924,91 € a to v splátkach od 20.6.2013 do 9.6.2015 a od 7.10.2015 do 8.11.2017 zrážkami zo mzdy.

12. Žalobkyňa uviedla, že pracovníčka žalovaného, ktorá s ňou spísala úverovú zmluvu a neskôr aj ďalší zástupca žalovaného chodili k nej domov bez ohlásenia. Pričom chodili aj za jej svokrovcami, ktorí bývajú na rovnakej adrese. V tejto činnosti neustali ani po tom, čo sa jej začali vykonávať zrážky zo mzdy. Kontaktovali ju aj telefonicky, preto si uplatnila nárok na primerané finančné zadostučinenie.

13. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 OBZ, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. d) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

Podľa 52 ods. 1 a 2 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (1) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. (2)

Podľa 52 ods. 2 OZ (v znení účinnom od 01.04.2015), ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa 53 ods. 6 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 7 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoOS“), nekalé obchodné praktiky sú zakázané. (1) Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. (2) Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1. (4)

Podľa § 2 písm. u) a r) ZoOS, na účely tohto zákona sa rozumie u) odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, r) podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil.

Podľa § 4 ods. 8 ZoOS, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zvytými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (1) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. (2)

14. V prípade, ak sa súd v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

15. Najskôr je potrebné uviesť, že zmluvný vzťah účastníkov založený na základe predmetnej zmluvy o úvere spadá pod úpravu Zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, pričom súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch vylučovali a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon číslo 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

16. Žalobkyňa a žalovaný uzavreli úverovú zmluvu, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) ZoSÚ, na základe uzatvorenej úverovej zmluvy žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver a žalobkyňa sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

17. Zmluva o úvere uzatvorená medzi veriteľom a spotrebiteľom však neobsahuje náležitosti požadované ZoSÚ, konkrétne podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a síce doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V takomto prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovanému považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, za bezúročný a bez poplatkov.

18. Údaj o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov presne v tomto členení, je základnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve sa uvádza len výška splátky 41,79 € bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je uvedená výška splátky v členení na istinu, úrok a poplatky. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Citované ustanovenie má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené a najmä, aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy.

19. V zmluve chýba tiež ďalšia náležitosť, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Uvedenie iba celkového počtu splátok, s tým, že úver je splatný 14. deň v mesiaci nepredstavuje dostatočnú informáciu pre spotrebiteľa, aby už pri uzatváraní zmluvy presne vedel posúdiť, dokedy bude povinný úver splácať a vyhodnotil si tak ekonomické riziko s úverom spojené, najmä dokedy ho bude jeho zmluvný záväzok zaťažovať. V danom prípade lehota splatnosti úveru uvedená v zmluve ako 42 mesiacov, je veľmi dlhé časové obdobie. Spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy nepozná konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru, nemusí byť preto schopný dostatočne posúdiť najmä výhodnosť poskytnutého úveru a svoju schopnosť úver riadne splácať. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je splatná posledná splátka. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

20. Zmluva neobsahuje údaj o RPMN, nakoľko sa strany nedohodli na jej výške. Nedošlo k prijatiu návrhu žalobkyne na uzatvorenie zmluvy v zmysle § 44 ods. 2 OZ. Zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou, lebo vzniká už dohodou zmluvných strán o jej obsahu. Preto, ak zo strany žalovaného bola uvedená iná výška RPMN ako žiadala žalobkyňa a žalobkyňa na tento nový návrh nereagovala, pričom mlčanie alebo nečinnosť adresáta návrhu na uzavretie zmluvy samy osebe nemôžu znamenať prijatie návrhu, čo vyplýva priamo zo zákona, súd dospel k záveru, že nebola platne dohodnutá výška RPMN.

21. Súd dodáva, že okrem vyššie uvedeného bolo potrebné vyhodnotiť výšku úrokovej sadzby 70,01 % ročne ako neprímerane vysokú, a preto odporujúcu dobrým mravom, nakoľko podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Úroková sadzba úveru vo výške 70,01 % viac ako 6-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 12,95% uplatňovanú v čase uzavretia zmluvy bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, ktorú výšku tvrdenú žalobcom v žalobe žalovaný nesporeval. Pod pojem „odplata obvyklá na finančnom trhu“ je potrebné pritom zahrnúť aj odplatu obvykle požadovanú komerčnými bankami pri poskytovaní spotrebiteľských úverov (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/703/2014 zo dňa 24.11.2015). Súd má však za to, že odplatu je potrebné považovať za neprímerane vysokú aj keby len s prihliadnutím na priemernú RPMN (47,29%), ktorú prevyšovala o 48%, čo je potrebné považovať za podstatné prevýšenie. Dohodnutá úroková miera v rozsahu 70,01% ročne teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je dojednanie o úroku pre rozpor s dobrými mravmi a obchádzanie zákona (§ 53 ods. 6 OZ) podľa § 39 OZ neplatné (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/55/2016 zo dňa 28.09.2016).

22. Pokiaľ ide o Dohodu o poskytnutí služby zo dňa 29.4.2013, táto bola jednoznačne uzatváraná v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere, čo je zrejme aj z toho, že je obsiahnutá v rámci zmluvy o revolvingovom úvere bodmi 8.1. až 8.6. Žalovaný sa na základe dohody zaviazal poskytnúť žalobkyňi na jej žiadosť a po splnení stanovených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru po splnení nižšie uvedených podmienok. Odplata za túto službu vo výške 112,27 € 9 eura pritom dosahuje necelých 15% z poskytnutej výšky úveru alebo skoro 3 splátky a zároveň sa takouto odplatom dojednaná odplata za úver vo výške 975,18 € (1.755,18 € - 780,- €) navyšuje o sumu 112,27 €, teda o viac ako 14%.

23. Nakoľko právny úkon uzavretia Dohody o poskytnutí služby je právnym úkonom, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, aj na tento právny úkon je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súd má za to, že pri uzatváraní predmetnej Dohody o poskytnutí služby (ktorá má formu predtlačenej formulára) došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného, a ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Žalovaný nekonal

pri uzatváraní vyššie uvedenej dohody s odbornou starostlivosťou, pretože v konaní nepreukázal, že žalobkyni ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené (v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti) následky uzavretia uvedenej dohody, a to najmä s ohľadom na jej odplacnosť vo výške necelých 15% z poskytnutej sumy úveru.

24. Súd má za to, že nie je dôvodné očakávať, že by sa spotrebiteľ v prípade, že by mu boli poskytnuté podstatné informácie zo strany žalovaného, rozhodol podpísať uvedenú dohodu o poskytnutí služby, pričom by za odplatu 112,27 € nemal dostať adekvátne protiplnenie. Služba pre žalobkyňu mala spočívať v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch splátok, aj to len za splnenia podmienok uvedených v čl. 8.2 (praceneschopnosť dlhšia ako 3 týždne alebo ak bol s dlžníkom skončený pracovný pomer, pričom nárok na odklad nemá, ak bol v omeškaní s úhradou splátky dlhšie ako 30 dní). Výška odplaty za uvedenú službu je úplne neprimeraná tomu, že táto služba ani nemusí byť poskytnutá v plnom rozsahu, resp. nemusí byť za trvania úverového vzťahu poskytnutá vôbec. Okrem toho súd poukazuje na to, že ide o bežnú službu, ktorú by mala pokrývať odplata za úver.

25. Konanie žalovaného, ktorým si pri podpisovaní Zmluvy o revolvingovom úvere nekalou obchodnou praktikou zabezpečil zo strany žalobcu aj podpísanie Dohody o poskytnutí služby, nemožno hodnotiť inak ako špekulatívne konanie majúce za cieľ zabezpečiť si vyššiu odplatu z poskytnutého úveru, bez toho, aby podpísanie druhej zmluvy malo prospech aj pre spotrebiteľa. Zároveň súd uvedené konanie považuje za obchádzanie zákona, keď náklad na odplatu z dohody nie je zahrnutý do celkovej odplaty, a tým ani do informácie o RPMN, pritom Dohoda o poskytnutí služby je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto by mala byť RPMN vypočítaná z oboch zmlúv. Súd nepovažoval argument žalovaného o samostatnosti dohody o poskytnutí služby za opodstatnený, nakoľko táto zmluva ako samostatné dojednanie o právach a povinnostiach zmluvných strán absolútne neobstojí, pretože bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stráca uvedená dohoda akýkoľvek význam. Samostatnosť dohody vylučuje aj skutočnosť, že text dohody je obsiahnutý v rámci článkov zmluvy o úvere a nejde o samostatný dokument. Súd pritom poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/279/2014 zo dňa 21.10.2015, s ktorým sa stotožňuje, a v ktorom odvolací súd uviedol, že „zmluva vypracovaná žalovaným a predložená žalobcovi na podpis vzbudzuje zdanie, ako keby jej obsahom bol len jeden právny úkon. Je to evidentné hneď z jej označenia. Až v strede pretlačeného formulára zmluvy je pod bodom 8 spomenutá ďalšia zmluva a to dohoda o poskytnutí služby. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine, by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu právnych úkonov vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril len jeden právny úkon. Takéto konanie žalovaného bežnej praxi a zvyklostiam odporuje a preto je v rozpore s dobrými mravmi. Konanie priečiace sa dobrým mravom je preto dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.“

26. Súd teda dospel k záveru, že v uvedenom prípade pri uzatváraní predmetnej dohody došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalovaného, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 ZoOS. Zároveň súd dospel k záveru, že skutočným účelom dohody o poskytnutí služby bolo navýšiť odplatu za poskytnutý úver, a tým obchádzať § 53 ods. 6 OZ. Zároveň došlo k obchádzaniu ZoSÚ, pretože žalovaný dosiahol to, že odplatu za službu nezapočítal do výpočtu RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného dôvodu súd Dohodu o poskytnutí služby považuje v zmysle § 39 OZ za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a obchádzanie zákona. Zároveň bolo neplatné aj dojednanie o započítaní, nakoľko bolo súčasťou dohody, ktorá je neplatná ako celok a dojednanie o započítaní nie je možné od nej oddeliť. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné vychádzať z toho, že žalobkyňa z poskytnutého úveru vo výške 780,- € čerpala sumu 667,73 €, keď k započítaniu nedošlo, nakoľko záväzok žalobkyne plniť z dohody pre jej neplatnosť nevznikol.

27. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa zaplatila z titulu úveru žalovanému sumu 1.924,91 €. Pretože súd vyhodnotil uzatvorenú úverovú zmluvu ako bezúročná a bez poplatkov, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 1.257,18 €, nakoľko prijal plnenie

bez právneho dôvodu a to vo výške rozdielu prijatého plnenia a skutočne poskytnutého plnenia z titulu úveru (1.924,91 € - 667,73 €).

28. V časti žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Ako je uvedené vyššie zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov, dohoda o poskytnutí služby je neplatná a zároveň priznal žalobkyni z tohto dôvodu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, je možné konštatovať, že si žalobkyňa úspešne uplatnila svoje spotrebiteľské práva na súde.

29. Súd poukazuje na rozdiel medzi znením ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS do 09.06.2013, („Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi.“) a znením ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS od 10.06.2013 („Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“) Z uvedeného je zrejmé, že novšie znenie ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože v súčasnosti sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa bolo spôsobilé prívodiť mu ujmu. V tu prejednávanej veci je však možné konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi, a to spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda v strate finančných prostriedkov vo výške až 1.257,18€. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú, ako aj sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi (viď napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/169/2016 zo dňa 11.04.2017). Súd výšku primeraného finančného zadosťučinenia požadovanú žalobkyňou považoval za primeranú okolnostiam prípadu (najmä vo vzťahu k preplatku žalobkyne), a preto jej vo výroku III. vyhovel.

30. Podľa § 255 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.(ods. 1) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. (ods. 2)

Podľa § 256 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. (ods. 1) Ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane. (ods. 2)

Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

31. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania strán sporu bolo potrebné prihliadnuť na to, že išlo o konanie o viacerých čiastkových nárokoch, a preto bolo potrebné postupovať pri každom uplatnenom nároku samostatne a úspech a neúspech strán sporu posudzovať osobitne pre ten-ktorý nárok, s tým, že započítanie nárokov nie je možné. K uvedenej otázke sa vyjadril Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3MCdo 11/2011 zo dňa 11.10.2012, kde uviedol, že „v prípade, ak súd prejednáva v spoločnom konaní viacero právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. V takom prípade treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu účastníkov (§ 142 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.), ďalej zvážiť, či neúspech nebol len v nepatrnej časti alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu (§ 142 ods. 3 O.s.p.), a to samostatne vo vzťahu ku každej z týchto vecí. Uvedené konania o čiastkových nárokoch majú totiž spoločné iba to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní.“ Okrem toho súd tiež poukazuje na rozsudok Krajského súdu v

Trnave č.k. 24Co/262/2016-49 zo dňa 08.02.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „pri rozhodovaní o nárokoch so samostatným skutkovým základom treba úspech a neúspech strany posudzovať vždy osobitne, podľa toho, v ktorom samostatne uplatniteľnom nároku by mohla byť tá ktorá strana úspešná a v ktorom zase nie. Trovy konania preto treba oddeliť a osobitne o nich rozhodnúť vo vzťahu ku každému nároku zvlášť. Ak ide o práva so samostatným skutkovým základom, nie je vylúčené, že povinnosti na náhradu trov konania sa určujú aj osobitne tak, že žalovaná môže byť zaviazaná k náhrade trov konania žalobkyni a žalobkyňa k náhrade trov konania žalovanej. Treba zdôrazniť, že súd nemôže nikdy kompenzovať obe vzájomné pohľadávky na týchto trovách svojím rozhodnutím. Môžu tak urobiť strany na základe dohody alebo jednostranného úkonu podľa hmotnoprávnych predpisov. Rovnaký právny názor už bol vyslovený Najvyšším súdom vo veci 3Cz/13/1969 z 24.6.1969, zverejnenom pod R-28/1970.“

32. O nároku na náhradu trov konania o vydanie bezdôvodného obohatenia súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. Žalobkyňa zavinila zastavenie konania v časti istiny 336,10 €, na základe čoho žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania v rozsahu 21% a vo zvyšku uplatnenej istiny bola žalobkyňa plne úspešná v 79%. Žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v konaní v rozsahu 58% (79-21).

33. O nároku na náhradu trov konania o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, plne úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).